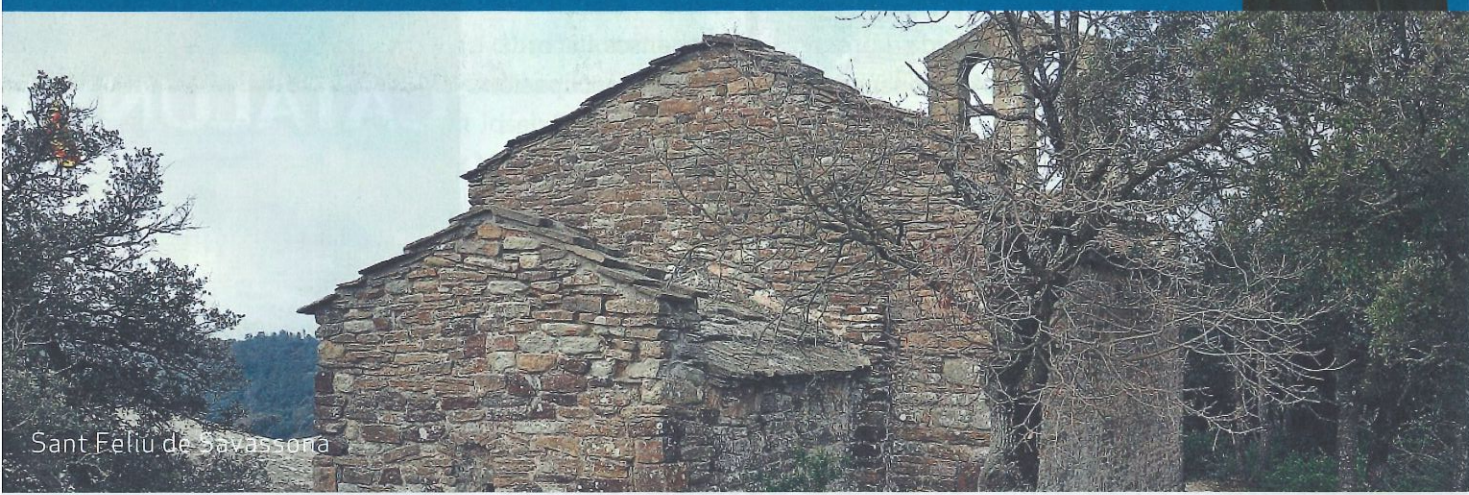

Mirada esperançada i agraïda

Romà Casanova, bisbe de Vic

El futur sempre ha de ser mirat per un cristià amb esperança. Som sempre en mans de Déu. El Senyor del món i de la història és Jesucrist. Podran passar moltes coses, molts canvis, però sempre el món, el gran món i el nostre petit món, seran sempre en mans de Déu. Aquesta és la lliçó de la història: la veritat pateix, és perseguida, però mai no mor. Perquè es pot viure sense moltes coses, però mai, a la llarga, sense la veritat. No hi ha res que es pugui mantenir sense veritat. Per això la mirada cristiana sempre és d'esperança. El món, el cor dels homes, no ha estat creat sinó per a la veritat i l'amor. Ambdues realitats unides indissolublement. La mirada d'esperança cristiana del món i de la història és fonamentada en Crist, Senyor del món i de la història, i en el mateix cor de tota persona cridada a viure la veritat en l'amor i l'amor en la veritat.

El passat ha de ser viscut per un cristià amb agraïment. Agraïment a Déu, font de tot bondat i tot bé, per tots els dons rebuts; i, al mateix temps, també agraïment per la seva misericòrdia. Perquè no ho hem fet tot bé, perquè hem tingut mancances i pecats, per tots els nostres silencis i omissions. Una mirada agraïda, però, al passat, és sempre molt sana. Hi ha un perill —que es repeteix en to-

tes les generacions— d'un més o menys reconegut orgull de pensar que el que han fet altres generacions no ha estat bo i és mirat amb un cert menyspreu. La mirada agraïda al passat per a un cristià significa contemplar els signes de l'obra de Déu en la humanitat. Malgrat el seus pecats i errors, els qui ens han precedit ens han deixat una herència que ha fet possible una convivència en pau, que ha permès un present de desenvolupament i llibertat. Hem de pregar perquè això no es perdi, sinó que s'intensifiqui en el que és positiu i es purifiqui en el que és negatiu.

En aquest curs pastoral, fixant l'objectiu en la nova evangelització, volem posar la mirada en Jesús, llum dels pobles, i descobrir la petjada de Crist en el cor dels homes i dones de la nostra terra, donant com a fruit, malgrat els pecats i errors dels fills de l'Església, aportacions diverses en la cultura i en la llengua, en la literatura i en la ciència, en l'art i en l'arquitectura, en l'educació i en la sanitat, en el teixit social i en les iniciatives de caritat i assistència. I això per al bé de les persones i famílies, dels pobles i de les ciutats. És aquest un exercici de caritat per al bé de tots, per a no perdre'ns en l'engany d'un futur sense passat.

